

הפגודה

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 8081503-052 arik19325@walla.com

יונתן אופק 3113411-054 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

התקציר שכתבה דורית למחזה הפגודה (סינופסיס)

המחזה מתרחש במקביל בתל-אביב קיץ 2006 (מלחמת לבנון השנייה) ובתל-אביב של 1925 (שנת הצמיחה המואצת של העיר שכאילו צצה מן החולות) הוא מחבר בין שני סיפורים. גיבורי הסיפור ה"עכשווי" הם אליה ואודי. אליה היא ילידת עיירת פיתוח שלמדה בפנימייה ואחרי הצבא נסעה ליפן למכור תמונות כדי לחסוך כסף ללימודים באוניברסיטה. היא מגיעה לתל-אביב ביוני 2006 ובוחרת למלצר בקפה שליד בנין הפגודה כדי לשמור על הקשר הנפשי עם חוויית האסתטיקה היפנית שמאד משמעותית עבורה. החלום שלה הוא ל"שעתק" את האסתטיקה הזו לעיירה שלה בנגב. היא לא יפה, עדינה וחסרת ביטחון והמפגש עם אודי מחזק את תחושת הנשיות שלה. הוא כותב עבודת מאסטר בפסיכולוגיה ועובד כברמן בקפה שליד הפגודה הוא מעודד אותה להגשים את החלום שלה להביא יופי מ"שם" ל"כאן". הוא מנסה ומלא קסם ונהנה מן התמרונים שהוא עושה בנפשה הרכה. את הלילה שלפני פרוץ המלחמה הם מבילים ביחד בשפת הים ובבוקר שלמחרת אודי, חובש במילואים, יוצא למלחמה. אליה שמחכה לשובו מרבה לחזור לשפת הים ושם מתיידדת עם לטאה – שממית החולות שהיא הדמות המקשרת בין שני הסיפורים.

אודי שב מן המלחמה חבול ושביר ובמפגש המחודש ביניהם הוא מודיע לה כי הוא עוזב הכל ונוסע לשנה או יותר. בקרב על בית-ג'בל נגמרו לו כל החלומות, האמונה וכל מה שידע על עצמו ועל חייו.

אליה שבירה ואינה יודעת לאן להמשיך מנקודת שבר זו. האם בארץ הזאת ניתן להגשים חלומות? האם היא יכולה להמשיך בלי התמיכה שלו? בלי האהבה שלו? היא בורחת אל הים – אל הלטאה שמביאה בפניה את הסיפור ההיסטורי סיפורה של שרה – שמחזק אותה בדרכה – כאישה שנלחמת על חלומותיה.

שרה היא זמרת אופרה בת 30 ממוצא אירי שהפסיקה לשיר בשנת 1925 במהלך חזרות על "מאדם באטרפלי" באופרה בניו-יורק וקטעה קריירה מזהירה. שרה, שהתמסרה לקריירת השירה כדי להימלט מגורלה של אימה שהייתה אישה מוכה, לא מסוגלת לתת את קולה לדמות נשית שמתה מאהבה ולכן לא מצליחה ברגע המכריע, לעלות על הבמה ולשיר בנג'מין – יהודי ממוצא פולני בעל מפעל קטן לכפתורים וללולאות מאוהב בה. כדי להציל אותה ולהחזיר לה את קולה, הוא מציע לחבר ילדות, סטפן, (בן למשרתת יהודיה של פריץ פולני) דון ג'ואן "מקצועי" שהסתבך עם אשת גנרל צרפתי בריביירה, לנסוע לפלשתינה ולהקים שם מלון שעל גגו תיבנה

פגודה. הוא מתכנן כי בערב הפתיחה של המלון תשיר שרה בפגודה את "מאדם באטרפלי" בפני שועי תל-אביב ותחזור לעצמה. בנג'מין חולם לשאת את ה"דיווה" לאישה ובכך לגאול את גבריותו הפגועה שתמיד סורסה בצילו של סטפן. אך כששרה מגיעה לחולות תל-אביב היא נשבת בקסמיו של סטפן ומוכרת את נפשה ואת חייה בתמורה לליל אהבה אחד. אליה מתחברת לדמותה של שרה ומבינה כי בניגוד לשרה עליה "להמשיך לשיר את חייה" גם בהעדרו של אודי.

מהות חייה של הלטאה:

ללטאה דם קר וכדי להעלות את חום גופה היא נוהגת להתחמם בשמש. היא מסוגלת להישאר ללא תנועה במשך זמן רב גם לצרכי הגנה או טרף. בזמנים אלה היא נראית כישנה, ומכאן הקישור של הלטאה לחלימה במסורת האינדיאנית. החלום מהווה שער אל תת המודע, אל הרובד הפנימי בו אנו אוגרים תשוקות ופחדים. אלו הם "הצללים האפלים" המלווים אותנו. הלטאה מלמדת אותנו, ואת אליה במחזה, להביט ולראות את הצל העוקב אחרינו – לשים לב לחזיונות ולסמלים שלהם. יש לטאות שבשעת מצוקה מסוגלות להתנתק מזנבן ולהצמיח זנב חדש. הלטאה מחברת את אליה לסיפורה של שרה המהווה - חלום, חזיון נושא מסר ועוזרת לה באמצעותו "להצמיח זנב חדש". להתנתק מאודי ומן הפחדים המעכבים אותה ולהתקדם לקראת מציאות חדשה.

הפגודה מספרת את סיפורה של תל-אביב שהייתה עיר של חלומות. העיר ששמה מורכב מתל (שרידי חרבות, הרס וחורבן) ואביב נצחי, מאפיינת את הקיום יהודי/ישראלי שנע בין ייאוש לתקווה, בין חלום להגשמה. עיר שמחברת שבר ותקומה בדיוק כמו במקור התנ"כי של שמה. (יחזקאל ג' ט"ו). רוח נושאת את הנביא אל תל-אביב, מקום ישוב של גולי בבל על שפת נהר כבר. משם הוא ממשיך ומתנבא על התחייה והגאולה – בחזון העצמות היבשות. אודי מייצג את הספק והשבר ואליה את התקומה והאמונה. היסוד הנשי הוא יסוד הולדת החיים והמשכיותם ואליה מייצגת את התקווה של כולנו לשרוד ולממש את קיומם כאן, למרות הכל.

המחזה מתרחש בתל-אביב ביולי-אוגוסט 2006 ובשנות העשרים של המאה הקודמת.

מחזה ל- 5 שחקנים המגלמים לחילופין את דמויות ההווה והעבר.

דמויות ההווה:

- אניה -** בת 20, עלתה בגיל צעיר מרוסיה. נאה, דקיקה ובעלת שיער ארוך. מראה עדין של "נימפה".
- מרינה -** אימא של אליה. בת 42, נראית צעירה מגילה. יופי מיוחד. ברוסיה הייתה מרצה לקולנוע ותסריטאית מצליחה ובישראל לא מצאה את מקומה.
- בני -** בן 30, יליד קריית שמונה, מראה של אנטי גיבור אבל ביטחון עצמי של מי שרכש כישורי חיים ויכול לתמוך באחרים.
- אודי -** בן 30, חובש ביחידה של בני. בעל קסם אישי וביטחון של מי שהחיים תמיד מחייכים אליו. עושה מאסטר במיקרוביולוגיה באוניברסיטת ירושלים.
- שיר -** בת 31, הייתה "כוכב נולד" בנעוריה, אח"כ "כיכבה" במועדונים של תל-אביב ומשם התגלגלה לאמסטרדם. בני מאוהב בה מילדות. גבוהה ומרשימה בהופעתה.

דמויות העבר:

- אליה -** בת 21, לומדת בסמינר לגננות בתל-אביב. במקור היא מזיכרון-יעקב, בת למשפחת איכרים ותיקה.
- בנימין/בנג'מין -** יהודי פולני כבן 30. עזב את פולין בעקבות פוגרום והשתקע בניו-יורק. מנהל מפעל קטן ללולאות וכפתורים. מאוהב נואשות בזמרת אופרה – שרה ונראה כאנטי גיבור.
- סטפן -** חבר ילדות של בנימין. אמו הייתה יהודיה ואביו היה הפריץ הפולני המקומי. עזב את הכפר עם בנג'מין, משם התגלגל לצרפת (כרמים, ריביירה). מומחה לאהבה ויין. מרשים וכובש בהופעתו.
- מריה -** פולנייה גויה בת הכפר של סטפן ובנימין. עובדת במפעל של בנימין. יופייה הוא יופי שהחיים נגסו בו.

שרה - זמרת אופרה בת 30 ממוצא אירי. גבוהה ומרשימה בהופעתה. קטעה קריירה מזהירה במטרופוליטן אופרה של ניו-יורק כשהפסיקה לשיר בחזרה הגנרלית של "מאדאם בטרפליי".

סצינה 1

בוקר (זמן הווה), בית הקפה, אניה, בני, אודי

מדרכת בית הקפה פונה לבית הפגודה. בעומק מכונת קפה חדישה, דלפק הגשה שעליו קופה ודלתות שפונות למטבח ולשירותים. החלל נראה כמקום שהוכן לשיפוץ וצביעה. ליד אחד השולחנות שקרוב למדרכה אניה מניחה קופסאות צבעים. על השולחן מכחולים ומברשות, מחברת סקיצות ואלבום תמונות של פגודות וגנים יפניים. בני יושב ליד אחד השולחנות שעליו מחשב נייד ובודק מידע. אניה ניגשת אליו עם מחברת הסקיצות.

אניה - (לבני) הכנתי סקיצה לציור של הקיר. בהשראת בית הפגודה, כמו שביקשת. –

בני - אני לא מבין בסקיצות. זה כמו לראות את המתכון של החריימה של אימא שלי במקום לאכול אותו. (אניה מביטה בו בחוסר ביטחון. הוא מחייך אליה). כמו שציירת על המדרכה ברוטשילד – תעשי לי פה על הקיר.

אניה - מה זה חריימה?

בני - (מחייך) אז את לא מרוקאית. אני הולך להגיש פה את האוכל של אימא שלי.

(פאוזזה) היא מתה לפני כמה שנים במטח קטיושות. המקום הזה לכבודה.

אניה - זה יפה – מה שאתה עושה בשביל אימא שלך.

בני - האוכל שלה היה כמו כישוף – עושה לך שמח כשעצוב, נותן לך כח כשאתה

חלש. הטעמים של החריימה שלה עוד יושבים לי בגוף. (מחייך אליה) אם תישארי לעבוד כאן ותראי בעצמך.

אניה - אני לא יודעת אם אני יכולה למלצר. אני לא טובה עם אנשים.

- בני -** גם אני הייתי ביישן כשהייתי בגילך. החיים הוציאו ממני את הביישנות בכח. איך שרדת בצבא?
- אניה -** בטירונות הייתה אתי חברה מהתיכון ואח"כ בבסיס היה לי מפקד נחמד.
- בני -** קל להיות נחמד ליפיופה כמוך. (רגע של מבוכה. הסלולרי של אניה מצלצל – שיר של ויסוצקי -היא עונה ויוצאת לכיוון המדרכה שמול בית הפגודה. בני מתבונן בה לרגע ואח"כ ניגש למכונת הקפה ומנסה להפעיל אותה).
- אניה -** אני לא יכולה עכשיו, אימא. אני בעבודה. (מדי פעם היא משתמשת במילה ברוסית אבל מתעקשת לדבר בעברית). כן. ממש מול בית הפגודה. (פאזזה, מקשיבה) לא כתוב מי בנה אותו. רק שזה היה יהודי אמריקאי והוא ביקש מהאדריכל אלכסנדר לוי לבנות לו בית בסגנון פגודה. (פאזזה) ב-1925. זה מה שהיה בגוגל, אימא. (בני לא מצליח להפעיל את המכונה. מקשיבה) כן, הוא נחמד. את לא צריכה לדאוג. (מביטה בבני כדי לבדוק אם שמע. בני מדפדף בחוברת ההפעלה של המכונה אך קשוב). נדבר בערב אני מבטיחה. (סוגרת את הטלפון. בני ניגש אליה, מחייך והיא מחזירה לו חיוך נבון).
- בני -** הייתי בן 13 כשראיתי אותו בפעם הראשונה. אימא שלי לקחה אותי לתל-אביב לקנות בגדים לבר-מצווה. בחיים לא ראיתי בית כזה יפה. בקרית-שמונה מה שהכי חשוב בבית זה המקלט וממילא הכל זמני עד המלחמה הבאה. שאלתי את אימא שלי – מאיפה בא לו בראש בית כזה לאיש שבנה אותו? והיא אמרה – בנה אותו מישהו שהיה לו חלום יפה בלילה והיה לו מספיק כסף להמשיך את החלום גם ביום. (פאזזה) קרעתי את התחת בקבע ועכשיו גם אני יכול.
- אניה -** לא נראה לי שגר שם מישהו.
- בני -** אין לי מושג. אבל אם במקרה יתחשק לו לשתות אצלנו קפה נצטרך לשלוח אותו בחזרה הביתה כי המכונה המשוכללת שלנו היא רק אביזר של תפאורה. (חוזר

לטפל במכונה ואניה מתחילה להעתיק את הסקיצה לקיר). אנחנו פותחים בסוף השבוע. צריך להתחיל לתקתק את העבודה. בתור מי שרכש "מכונה שעיוור יכול להפעיל מתוך שינה" – אני לא מתכוון להשלים עם העובדה שמכונת הקפה היוקרתית שלי היא סוס מת. (הסלולרי שלו מצלצל והוא עונה. אניה סקרנית אך מתרכזת בציור, מנסה להסתיר את סקרנותה).

בני - הי. (פאזזה קטנה) אז היא באמסטרדם. אתה בטוח? (מקשיב) כבר בדקתי. יש טיסה בחמש אחה"צ. (אניה מפסיקה לצייר ומגניבה אליו מבט. בני עם הגב אליה, מחייג לאודי). רינגו, אחי, מתי אתה מתייצב? (הוא אינו רואה את אודי שנעצר בפתח הקפה כשהוא בוחן את אניה בהתפעלות).

אודי - קצר בקשר, גבר. (בני מסתובב בשמחה. אודי מניח את תיק הגב שלו. הם מתחבקים). אז מצאת אותה. סחטן על ההתמדה. (מבטו מתרכז באניה). **בני -** (נרגש) אני נוסע להביא אותה והיא תשיר פה בערב הפתיחה. (פאזזה) כל מה שרציתי קורה. (הסלולרי שלה מצלצל, שניהם מביטים בה. היא מנסה להתעלם מהצלצול אך "נשברת" ועונה תוך כדי יציאה למדרכה).

אניה - הם לא עושים לך את זה בכוונה. אימא. כל שנה בקיץ הם עושים ריסוס. (היא עוברת לרוסית ומתרחקת כדי שלא ישמעו אותה).

אודי - (עוקב אחריה במבטו). ידעתי ששווה לוותר על הקדושה של ירושלים בשביל החול של תל-אביב.

בני - חדל אש, אחי. אל תתביית לי פה על המטרה.

אודי - (מחייך) אתה לא יכול לרקוד על שתי חתונות.

בני - מי דיבר על חתונה? (במקביל, אניה חוזרת).

אניה - (לבני) אני מצטערת. (בני כבר עסוק בהזמנת כרטיסי טיסה במחשב ואינו מגיב).

- אודי -** כתוב בתורה - כבד את אביך ואת אמך. (מחייך אליה) אין לך ברירה. (מושיט לה יד) אני אודי, המכונה רינגו. אני אמור לאייש את העמדה עד שבני חוזר מאמסטרדם.
- אניה -** אניה. (מושיטה לו יד. הוא נוגע בסוג של ליטוף. היא נבוכה ומושכת את ידה ממנו וחוזרת לצייר).
- אודי -** (מניח לה וסוקר את המקום, מתקרב למכונת הקפה) אפשר לקבל קפה בבית הזה?
- בני -** אם תצליח להפעיל אותה. הכל אני מוצא חוץ מכפתור ה-OFF/ ON.
- אודי -** (ניגש למכונה ומאתר את הכפתור), בוצע.
- בני -** אני לא מאמין. אני ממשש וממשש ואצלך היא נדלקת בשניות.
- אודי -** (מביט לכיוון של אניה) זה סיפור חיי. (היא מנסה להתרכז בהעתק הסקיצה לקיר למרות "המתקפה הגברית" שלו). (לבני) אני מוותר על הקפה לטובת מקלחת. אני מריח כמו גווייה. (אניה עוצרת לרגע, כדי להרים עיפרון שנפל לה ומגניבה אליו מבט והוא מחייך אליה) הומור צבאי.
- בני -** אודי הוא החובש של היחידה שלנו בצבא. מומחה באיתור ורידים, שיפוץ גוויות וכל השאר. שלא תחסל לי את האפטרשייב. אני מכיר אותך. תחת אש וכשנדמה שפרץ השלום. אני יודע שהסכמת לרדת לתל-אביב כי נגמר לך מלאי הגופות בירושלים. (עסוק בהזמנת מלון במחשב וזורק לעבר אודי את צרור המפתחות שלו). בקצה הרחוב, מס' 2, דירה 9. (אודי תופס את המפתחות כשהוא בפינה שממנה רואים את בית הפגודה).
- אודי -** אל תלכלך. כשקוראים לי לעשות קו אני מתייצב ולא משנה אם זה בגבול לבנון או בנחמני פינת בצלאל יפה. (מביט בבית הפגודה). אני לא יודע למה אתה נעול על הבית הזה. כולה גחמה של יהודי אמריקאי עשיר.

- אניה -** מה אתה יודע על האיש הזה? למה הוא רצה לבנות פגודה ועוד בתל-אביב? יש יותר חורים מגבינה בסיפור ההיסטורי של הבית הזה.
- אודי -** ככה זה היסטוריה. סיפור עם חורים.
- אניה -** המעלית הראשונה של תל-אביב הייתה בבית הפגודה. אלגנטית כזו, עם פיתוחי ברזל. בפריז. (היא מביטה לכיוון הבית ואודי מצטרף אליה).
- אודי -** אני לא סובל את העיצובים החדשים המלוקקים האלה שמוחקים את עקבות הזמן. בירושלים אפשר להסניף את העבר ישר לריאות. (מתקרב לאניה). אם רוצים לגלות את הנשמה של הבית הזה צריך לקלף את האיפור העכשווי שעשו לו. הכאב המצטבר של הזמן מתחבא בין קמטי הסדקים והטיח המתקלף.
- בני -** (לאודי) איזה משורר אתה נהיה שיש בנות בסביבה. ובכלל, חתיכת תחקיר בטחוני עשית על הבית הזה. חשבתי שאתה אמור לחרוש לבחינה המסכמת של המאסטר, במיקרו - מה?
- אודי -** מיקרוביולוגיה. הכל בשליטה.
- בני -** (פונה לאניה). אני טס וחוזר צ'יק צ'ק. תעשי לי הפתעה נעימה עם ה- (מסמן - הקיר. סוגר את המחשב ומתחיל לצאת).
- אניה -** נסיעה טובה! (בני מביט בה ונעצר לרגע).
- בני -** ואל תתני לו להפריע לך!
- אודי -** אתה משוחרר, אחי. העמדה מאוישת. (הודף אותו קלות אל היציאה).
- בני -** (שולח חיוך מיוחד לאניה) להתראות! (יוצא).
- אודי -** (לאניה) אביר על סוס לבן, בני שלנו. (פאוזה. אניה מנסה להתרכז בעבודה אבל ברור לו שהצליח לעורר את הסקרנות שלה). נסע להציל את הנסיכה שלו. חולה עליה מילדות על הזמרת שלו. שיר - הכוכבת של קריית-שמונה. נדמה לי שהיא למדה בכיתה של אחותו הגדולה. בטירונות הוא היה סוחר אותי כל אפטר, חי או

מת לסיבוב מועדונים בתל-אביב. עשה ממני חובב שירה בציבור. (היא ממשיכה לעבוד והוא מתקרב לקיר ובוחן את הציור). הבית הזה עובד עליך ברמות. גנים יפנים, גיישות. מה לך ולכל זה?

אניה - יצא לך לראות את הסרט "סיונרה" עם מרלון ברנדו?

אודי - השמן הזה?

אניה - ב-1957 הוא היה חתיך ברמות של קורע מסך. "סיונרה" היה מן גרסה מודרנית לסיפור של האופרה מאדאם בטרפליי.

אודי - זה לא אומר לי כלום.

אניה - זה סיפור על גיישה צעירה שמתאהבת בקצין בצי האמריקני. בגרסה הקולנועית היא שחקנית-זמרת. הם מתחתנים, היא בהיריון והוא עוזב.

אודי - בקיצור סרט נשים טיפוסיות. (אניה מחייכת). מה לעשות? אני גבר בסיסי. תני לי סרט פעולה עם הרבה דם – בסיסי. אמרתי לך.

אניה - גם כאן יש דם בסוף. הרבה דם. בטרפליי מסרבת להשלים עם העובדה שהוא חרא שנוטש וממשיכה לחכות לו. כשהוא חוזר –

אודי - גבר שחוזר זה סרט נשים עם הפי אנד. איפה הדם?

אניה - כשמסתבר שיש לו אישה אמריקאית בטרפליי עושה חרקירי – נחלים של דם.

אודי - אחלה אקשן ואני דווקא חשבתי שגיישות ופגודות זה עניין רומנטי ועדין.

אניה - רומנטיקה עם מחיר.

אודי - מה לך ולסרטים משנת 57? עוד לא היית ביצית אפילו כשהסרט הזה העביר לבבות נשיים למצב של רטט.

אניה - אצלנו בבית "סיונרה" היה שיעור חובה. (מחקה מורה מול כיתה). וזה מה

שקורה, תלמידים יקרים, לנשים שמחכות לגבר שנטש.

אודי - (מחייך) אסור ללמד על החיים מהקולנוע. וחוץ מזה, בני שלנו הוא ההוכחה שיש גם גברים שמחכים ולא תמיד זה נגמר רע. (מתקרב אליה ומביט לתוך עיניה).

אני חושב שכל אחד צריך לכתוב את התסריט לחיים שלו. (אניה נבוכה מן העוצמה במבט שלו חוזרת לקיר). אני עולה להתקלח ולמרות שאני בטוח שתוכלי להסתדר בלעדי אני משאיר לך את מספר הטלפון שלי. (מוציא מהתיק שלו נייר, רושם, מניח את הפתק על השולחן ליד הצבעים. יש לי קשר טלפתי עם הסלולרי שלי. אני שומע אותו גם במקלחת. (היא מסמיקה והוא מרוצה). צ'או.

(יוצא. היא נגשת לשולחן הצבעים מביטה בפתק נרגשת, לוקחת אותו ובעדינות, מקפלת ומכניסה לכיס של הג'ינס שלה. מבטה נסחף אל בית הפגודה).

סצינה 2

אחה"צ, בית הקפה, אניה, אודי ומרינה

אניה מסיימת להעתיק את הסקיצה שהכינה על הקיר. היא כותבת על כל חלק באיזה צבע יש לצבוע אותו. אודי נכנס רענן ומלא חיוניות בניגוד אליה.

אודי - ויתרתי על האפטרשייב של בני כדי להתבשם מפריחת הדובדבן שלך. (מתבונן

בקיר) מה קרה? נרדמת בשמירה?

אניה - אני מתאפקת לא להגיד לך למי מראים חצי עבודה.

אודי - (מחייך) תכננתי לקפוץ לאוניברסיטה. אני מחפש מלגות לדוקטורט. אבל אני

מתגעגע לים של תל-אביב וחשבתי לנדב את שתי הידיים השמאליות שלי לעבודת הקודש שלך כדי שנוכל להספיק לתפוס שקיעה. (אניה מחייכת, ניגשת אל שולחן הצבעים ומתחילה לערבב. על השולחן – מלבד הצבעים והמכחולים

גם טרפנטין וסמרטוטים. אודי הולך בעקבותיה ונעצר ומביט בבית הפגודה).
 כשבני סיפר לי שהוא הולך לפתוח בית-קפה מול בית הפגודה, קראתי על קצת
 על ההיסטוריה של הבית הזה. הוא בסך-הכל מאפיין את התקופה שבה בנו
 אותו. לאנשים היה נדמה שהארץ הזאת היא כלי ריק שיכול להכיל את כל
 החלומות שלהם. אח"כ הכל הסתבר, כמובן. אבל זה מה שאני אוהב בארץ
 הזאת. העבר הוא בקצה האצבעות והוא מכריח אותך לא לוותר גם אם בהווה
 שלנו כבר יותר קשה לחלום.

אניה - (מביטה בו) אימא שלי אומרת שברוסיה את הסיפור ההיסטורי כותבים בעלי
 ההון והשלטון. לי נדמה שהעבר הוא רק סיפור שאנחנו ממציאים כדי לתחזק את
 ההווה שלנו. ביום הראשון שלי בבית-ספר בארץ הגעתי ישר לשיעור על
 טרומפלדור. איך יכול להיות "טוב למות בעד ארצנו"?

אודי - בקצב שאני עושה מילואים זו לא השאלה הכי טובה לשאול אותי.

אניה - (מגישה לו פחית עם צבע ומכחול). תצבע לפי מה שמסומן.

אודי - (ניגש לקיר ובודק את הסימונים). את האישה הראשונה שאני מתנדב לקבל
 ממנה הוראות. (מתחיל לצבוע). אופס, (אניה מסתובבת אליו במהירות) יצאתי
 מהקווים. צריך פוקוס היסטרי בשביל המשימה הזאת. (אניה מתקרבת אליו,
 אוחזת בידו ו"מתקנת" את משיכות המכחול שלו. הוא מחייך כתגובה למגע
 ביניהם והיא "מקשיחה עמדות" וניגשת לקחת מכחול ופחית צבע משלה. הוא
 ממשיך לצבוע). היינו צריכים לשים ניילון על הרצפה. היא מלאה כתמי צבע.

אניה - יש ניילונים במטבח. (היא מתחילה לשפשף את כתמי הצבע מהרצפה. הוא הולך
 למטבח תוך כדי זמזום "לעבודה ולמלאכה". היא מחייכת והחיוך שלה מעודד
 אותו לעבור מזמזום לשירה. מרינה נכנסת ומביטה בה בחוסר נחת מופגן).

- מרינה -** (מתחילה ברוסית ועוברת לעברית). לא הבאתי אותך לארץ הזאת בשביל שתהיי עוזרת בית.
- אניה -** מאמא. (מרינה מחבקת ומנשקת אותה ואליה משתחררת במהירות מן החיבוק). היית אצל הרופא?
- מרינה -** אני לא צריכה כדורים.
- אניה -** הוא מדבר רוסית. תוכלי לדבר אתו. לספר מה את מרגישה. (אודי חוזר עם המכחולים וכוס מים. הוא מניח את הכוס על הדלפק וניגש למרינה).
- אודי -** אני אודי, הפועל של הבת שלך.
- מרינה -** (מחייכת בעל כורחה) נעים מאד.
- אודי -** מה דעתך על הקיר של הבת שלך? (מביט בקיר המצויר). ממש אפשר לשמוע את רשרוש הקימונו של הגיישות בין עצי הבונסאי.
- אניה -** (מגישה למרינה את כוס המים). את צריכה ללכת, אימא. תפספסי את התור שלך.
- מרינה -** (מרינה שותה מעט ומחזירה לה את הכוס). אני לא יכולה ללכת לבד.
- אניה -** הוא בבלפור. זה שתי דקות מפה. אני לא יכולה לעזוב את העבודה עכשיו.
- אודי -** אני אלווה אותך. (מציע את זרועו למרינה שנראית כבובה שאיבדה את המפעיל שלה. הם יוצאים. אניה מביטה בהם ולמרות שמתקשה להתרכז, מנסה להמשיך לעבוד. אודי חוזר). היא פיטרה אותי.
- אניה -** הייתי צריכה ללכת איתה. השכנים שלנו עושים ריסוס בבית ונדמה לה שהם מנסים להרוג אותה. אימא שלי היתה תסריטאית ומרצה לקולנוע באוניברסיטה של העיר שלנו ברוסיה. בגלל זה הלכנו לגור בבאר-שבע. אבל היא חלתה והכל התחרבש לה. (פאזזה) זו עונה קשה בשבילה. אבא שלי עזב בקיץ. היא עוד מחכה שהוא יחזור. לא הייתי צריכה לתת לה ללכת לבד.

- אודי -** את לא אמורה להיבלע לתהום של הדיכאון שלה.
- אניה -** העבר המחורבן גונב לה את הכח לחיות בהווה. (היא דומעת בלי קול ומתרחקת במבוכה).
- אודי -** (מביט בה לרגע נכבש אל העצב שלה ומייד משנה פאזה ומתחיל לשיר את –
YESTERDAY של החיפושיות. מתקרב אליה, מנגב את הדמעות שלה
בעדינות ומנשק אותה על שפתייה. אניה נעתרת לרגע ומייד מתנתקת ממנו). מה
קרה?
- אניה -** יש לנו המון עבודה. (ניגשת לשולחן הצבעים לוקחת פחית צבע ומכחול ונגשת לצבוע. אודי ממשיך גם הוא בצביעה. הם עובדים בשתיקה טעונה ומדי פעם מגניבים מבט זה אל זו).
- אודי -** איזו לחות מעיקה. (הוא מוריד את החולצה שלו ומנגב בה את הזיעה, אניה ממוסמרת לגוף החשוף שלו. הוא מרים מעט את החולצה שלה ועושה בה קשר כך שהבטן חשופה).
- אניה -** (מפזרת את השיער הארוך שלה בקוקטיות אינסטינקטיבית. אודי מביט בה ומחייך. היא מנסה להוריד את כתמי הצבע מהשיער). בחיים לא אצליח להוריד את הכתמים האלה מהשיער.
- אודי -** (מתקרב אליה) אני מתנדב לחפוף לך אותו אצלך במקלחת.
- אניה -** אני לא...
- אודי -** לא מה? את מעדיפה ג'קוזי?
- אניה -** אני לא יכולה שמתנפלים עלי.
- אודי -** כולה חפיפה. זו לא סיבה לחרקירי. (פאזזה קטנה – כאילו שוקל את דבריו). לא מתאים לי להרגיש כמו מפגע בטחוני. אני מתחפף. (תוך כדי כך הוא מגיש לה את המכחול והפחית ויוצא. היא מביטה בדמותו המתרחקת, מוצפת בעצב. מייד

אח"כ מנסה להתעשת ולאסוף את עצמה כדי להמשיך בעבודה. מרינה מגיעה.
אניה מביטה בה מיואשת).

אניה - הבטחת לי שתטפלי בעצמך.

מרינה - אל תדאגי, קרסביצ'ה. הכל יהיה בסדר. (מלטפת את שערה של אניה).

אניה - איך יהיה בסדר, אימא?

מרינה - המזל שברח ממני ביום שאבא שלך מת, התגעגע וחזר. אני צריכה שתעזרי לי
לארוז את הבית.

אניה - (בשקט רווי ייאוש) אני לא יכולה.

מרינה - (לוקחת את היד של אניה ומנשקת אותה) בואי. בדרך אספר לך הכל. הפתעה
גדולה!

אניה - אני לא רוצה לשמוע, מאימא. את יכולה לטבוע בתוך השיגעון שלך אם זה מה
שאת רוצה. אבל אל תיקחי אותי אתך. (מפנה לה את הגב ורצה למטבח. מרינה
מביטה בה בהלם וממהרת לצאת משם, פגועה).

סצינה 3

למחרת בערב, בית הקפה, אניה, אודי, אודי ושיר

אודי נכנס לבית הקפה ומתבונן בהערכה בקיר המצוייר שאניה סיימה לעבוד עליו. ליד הקיר
פחיות צבע ומכחולים. אניה, בביקיני ועליו חולצה הודית שקופה עומדת ליד שולחן הצבעים
ומסיימת שיחה בסלולרי כשהיא בגבה אליו. הוא בוחן את גופה.

אניה - (בסלולרי) כן. אני אתקשר אליו. תודה, להתראות. (מסיימת את השיחה,

ונושמת עמוק כאילו מנסה לעזור לעצמה לא להישבר. היא מסתובבת כדי לאסוף
את הפחיות שנותרו ליד הקיר ועיניהם נפגשות).

- אודי -** בני בדרך. הוא ניסה להשיג אותך מהבוקר ולא היית זמינה.
- אניה -** סגרתי את הטלפון. אתה יודע, אימא שלי וכל זה.
- אודי -** אל תדאגי. אני לא נשאר. לכבוד מי הביקיני?
- אניה -** (בחיוך עצוב) רציתי להזמין אותך לתפוס שקיעה בים.
- אודי -** (קצר-רוח) לא שמעת חדשות? קודם גלעד שליט והבוקר אודי גולדווסר ואלדד רגב. בני חוזר הערב כי מגייסים אותנו.
- אניה -** דקה אחרי שאני מחליטה שמותר לי להיות מאושרת החיים מעמידים אותי מול כיתת יורים.
- אודי -** עם כל מה שעובר על משפחות החטופים שלא לדבר על ההרוגים מהבוקר – ממש לא מתאים – הרחמים העצמיים שלך. (מתחיל לצאת).
- אניה -** אשפזו את אימא שלי (נעצר. מסתובב אליה). ראיתי שהיא טובעת בתוך השיגעון שלה ולא היה לי כח לעצור את השיטפון. פשוט סגרתי את הטלפון ונתתי לזה לקרות.
- אודי -** מה קרה לה? היא נראתה לי בסדר אתמול כשפגשתי אותה.
- אניה -** אימא שלי תמיד הייתה פנטזיונרית אבל בית הפגודה חירפן אותה לגמרי. (הולכת לכיוון המדרכה ומביטה בבית). זה כאילו יש בו קללה.
- אודי -** גם אני לא מתלהב ממנו אבל לא צריך להיסחף.
- אניה -** לסבתא רבתא שלי היה אח שנעלם אחרי פוגרום. בנימין. (במקביל - היא נכנסת בחזרה לבית הקפה ותוך כדי סיפור מורידה את החולצה ההודית, מוציאה מתיק הים בגדי עבודה מוכתמים ולובשת אותם. היא קושרת את שערה הארוך בבנדנה. אודי מקשיב אך גם נהנה להתבונן בה). אמרו שנסע לאמריקה. שנהיה שם עשיר והתאהב בזמרת אופרה. תמיד בזמנים קשים סבתא היתה מדברת עליו. הדוד מאמריקה. הוא יעזור. (היא הולכת למטבח)

- אודי -** (קורא לעברה) איך כל זה קשור לבית הפגודה? (היא חוזרת עם מגב, דלי וסמרטוט רצפה).
- אניה -** אימא שלי החליטה שהבית הזה הוא הירושה שלנו. שבנימין הוא האיש שבנה את הפגודה בשביל הזמרת שלו. כשהיא חזרה הביתה לבאר-שבע היא הודיעה לשכנים, בקולי קולות, שהם יכולים לרסס עד שימותו יחד עם הג'וקים ושכבר לא אכפת לה מכלום, אפילו לא מהקוצים בכניסה לבית. לא אכפת לה מכלום כי יש לה ארמון בתל-אביב. כשהקוצים התחילו לבעור השכנים הזמינו את המשטרה.)
- אודי מתקרב כדי לחבק את אניה. נשמעים צפצופים של מכונית והסלולרי שלו מצלצל. הוא מביט בצג הטלפון).
- אודי -** זה בני. הוא כנראה לא מוצא חניה. אני כבר חוזר. (אודי יוצא לכיוון המדרכה שמול בית הפגודה. אניה ממהרת להתחיל לנקות כדי שבני יתרשם לטובה כשיכנס. מכיוון אחר נכנסת שיר, נראית חולה אך עיניה בורקות ויש בה משהו שמעיד על הכריזמה ו"הכוכבות" שבעברה).
- שיר -** הי. מצטערת שאני דורכת לך על הרטוב. איפה המטבח שלכם? אני מתה לקולה. (היא לא מחכה לתשובה ונכנסת למטבח. אניה עוברת שוב עם הסמרטוט הרצפה בכעס דומם). אני שיר, by the way. (חוזרת מתוסכלת). המקרר שלכם ריק. (מתבוננת באניה שרוכנת על הרצפה כדי לשפשף כתם של צבע שלא יורד). באסה. אני מה זה בקריז.
- אניה -** יש לי בקבוק מים בתיק – אם את רוצה. (אניה מוציאה את הבקבוק ומגישה לה).
- שיר -** אני נראית לך כמו שאחת שצורכת בריאות? (אניה מחזירה את הבקבוק לתיק, לוקחת את המגב, הסמרטוט והדלי ופונה לכיוון המטבח. שיר הולכת אחריה). אל תעלבי לי, עכשיו. אין לי כח לדרמות. יש לי מספיק משלי. (אניה חוזרת וממשיכה להתעלם ממנה). בסך הכל התכוונתי לחסוך ממך את החיידקים שלי.

(אניה מתרצה. ניגשת לתיק כדי להחליף בגדים ושיר מנצלת את ההזדמנות כדי להתיידד). חבל דווקא התאים לך. נראית ממש כמו פרסומת לפעולת עבריה.
(שרה בקול צרוד את "טיטינה הוי טיטינה" ואניה מחייכת). אני, לצערי, נולדתי להיות פרזיטית.

גם בבית אימא שלי והאחיות שלי היו עושות הכל – ניקיונות, בישולים, כביסות. מקסימום הסכמתי שישלחו אותי לקניות כי ככה הייתי לוקחת לי מעשר. (אניה לוקחת את הפחיות והמכחולים למטבח).. בתיכון, בני – הבוס שלך, היה השפוט שלי. כשהייתי מופיעה הוא היה מסדר את הכיסאות, אחראי על ההגברה. רק באמסטרדם גיליתי שהענטוז שלי כבר לא שווה זהב (אניה חוזרת) וששבביל כבוד צריך לעבוד. (אודי נכנס) רינגו! (שיר מתנפלת עליו בחיבוק שמביך אותו אך הוא משתף אתו פעולה). שנים שלא...

אודי - (משתחרר ממנה ומביט באניה) את בסדר? (אניה מהנהנת). בני כבר מגיע. הוא מעלה את המזוודות לדירה. (הטלפון של אודי מסמן לו שיש הודעה והוא בודק – תוך כדי כך). הבלגן התחיל. (במקביל)

שיר - (לאניה) חתיך הורס האודי הזה. יש ביניכם משהו? (בני נכנס. אניה לא מספיקה להגיב כי בני נכנס. הוא מביט בצג של הסלולרי שלו וסוגר אותו. רואה את הקיר.

בני - (בהתפעלות) יופי של עבודה! (אניה מחייכת. הוא מהסס לרגע ואח"כ מנשק אותה על הלחי. אודי באמצע מענה על ההודעה שקיבל אך קולט את המתרחש).

שיר - מוכשרת הקטנה! אבל יפן - מה הקטע? (פונה לכיוון אודי) כל מה שאני יודעת על יפן זה שמארחות עושות שם ימבה כסף וגם אלה שמוכרים תמונות. (אודי מתעלם והיא פונה לבני) אולי הייתי צריכה להתגלגל לשם ולא לאמסטרדם.

בני - (לאניה) אודי אמר לי שאימא שלך מאושפזת. בסורוקה?

אניה - כן. אני באמת צריכה להתקשר לרופא. (מוציאה את הסלולרי מהתיק).

- בני -** הם לא יגידו לך כלום בטלפון. (פאזזה). אני אקח אותך לשם.
- אניה -** (בשקט) תודה. (אודי מביט לתוך עיניה והיא משפילה מבט).
- בני -** (מתחיל ללכת לכיוון המטבח). המשלוח של הכוסות הגיע?
- אניה -** הם שמו הכל במטבח. תעודת המשלוח והחשבונית בתוך הארגז העליון. (בני נכנס למטבח ואודי קורא לעברו).
- אודי -** זה שעתיים נסיעה מינימום לכל כיוון. כרגע קיבלנו צו 8. אתה מתכוון להבריז מחר?
- שיר -** הייתי צריכה להישאר באמסטרדם. (לאניה) למי יש כח לעוד מלחמה? ניגשת לפתח המטבח אך מדברת לאודי ואניה).
- בני -** אני רוצה שתשירי בפתיחה. (מסתובבת וצועקת לכיוון בני).
- שיר -** איזה פתיחה ואיזה נעליים. (בני יוצא). כבר מזמן אמרתי לך חלומות לא מתגשמים. (הם מחליפים מבטים ובני חוזר מובס למטבח. שיר פונה לאניה).
- היית פעם באמסטרדם? עיר יפה. מלאה זונות. אמרתי לו, לך תשטוף את העיניים - אבל בני עיוור. רק אותי הוא רואה. (היא מתקרבת למטבח ומתחילה לשיר בהפגנתיות את "הנמל באמסטרדם". השירה שלה מכשפת ומלאת עוצמה.
- בני יוצא ומקשיב לה כולו מוצף עצב. אניה מתקרבת אליו ונוגעת בזרועו בעדינות. בתגובה אודי מצטרף לשיר בשירה ובתיפוף על אחד הכיסאות. כשהיא מסיימת לשיר – אודי מוחא לה כפיים, היא משתחוה). ותודה למתופף שלי, רינגו סטאר. (שולחת לו נשיקה באוויר).
- בני -** (יוצא בהפגנתיות ותוך כדי כך אומר לאניה) אני הולך להביא את המפתחות של המכונית.
- (אניה מביטה באודי שמתעלם ממנה. היא מתחילה לארוז את הדברים שלה והוא פונה לשיר).

אודי - אז איך הגעת דווקא לאמסטרדם?

- שיר -** כשאת "כוכב נולד" הכל אפשרי. ההצלחה במרחק נגיעה כל הזמן. ואת מוכנה לעשות הכל, לוותר על רשת הביטחון כדי לגעת בחלום. העננים והרוח משיטים אותך לשם, את כמעט נוגעת ו-בום. את מרוחה על מדרכות אמסטרדם והחיים דורכים עליך בסוליות העוברים ושבים... אתה זוכר את בעל המועדון שהייתי שרה בו?
- אודי -** ארס רציני.
- שיר -** (מחייכת בלאות) הוא עשה שותפות עם ארס אחר, מקומי ופתח שם (בני עומד בפתח)
- בני -** בית-זונות. (לאניה) את מוכנה? (אניה מהנהנת. מתקשה לעכל את המתרחש).
- שיר -** (מתעלמת ממנו) בהתחלה היינו ביחד ואח"כ נהיינו לחוד. (מחייכת לאודי, לרגע מחוירה וכמעט קורסת).
- אודי -** את בסדר?
- שיר -** לא ממש. (פונה לאניה) איפה השירותים שלכם? (אניה נותנת לה יד ולוקחת אותה לשירותים שנמצאים מחוץ לבית הקפה).
- אודי -** (לבני) רציתי לחזור לירושלים אבל אני חושב שמישהו צריך להישאר אתה.
- בני -** אתה כל-כך צפוי. (שניהם מביטים באניה שחזרה עם כוס מהמטבח והיא מוזגת מים מן הבקבוק שבתיק שלה. שיר חוזרת והיא מושיטה לה את הכוס. שיר לוגמת מעט, מחייכת לאניה ומשאירה את הכוס על הדלפק).
- שיר -** איזה בזבז! הקאתי את כל הארוחה הכשרה של המטוס. (לאודי) אתה בא לסיבוב מועדונים?
- בני -** (בשקט) אני חושב שאת צריכה לנוח. (שיר מעווה את הפנים).
- שיר -** תמיד חשבת שאתה יודע מה אני צריכה. אז יש לי חדשות בשבילך – אין לך מושג! (לאניה) קלולס.

- בני -** את מסכנת את עצמך. (שיר מעווה את הפרצוף). אם את לא מאמינה לי –
תשאלי את המתופף שלך – הוא חובש.
- שיר -** מחר תעלו צפונה ותגוררו אותי אתכם הביתה לקריית-שמונה. אני כבר שומעת
את שריקת הקטיושות. ואתה רוצה שאני אבזבז את הלילה האחרון שלי בתל-
אביב? מנוחה אחרונה היא למתים. אני עוד חיה. (מתחילה לצאת. לאודי) אתה
בא? (אודי ואניה מחליפים מבטים. היא חוזרת לוקחת את ידו של אודי ומושכת
אותו החוצה. בני רץ אחריהם. אניה לוקחת את הכוס שעל הדלפק, ובכוח רב
מטיחה אותה, כאילו שיר עוד שם).
- אניה -** (הכוס מתנפצת ובמקביל אניה פורצת בבכי) –מאמא!

3.

סצינה 4

בוקר זמן הווה, בית הקפה, אודי, בני, אניה ושיר

- (בני ואודי במדים, מארגנים את הצי'מידאנים שלהם. שקט מתוח ביניהם, ברקע חדשות לגבי
המלחמה. אודי סוגר את הרדיו).
- אודי -** אם אתה רוצה לדעת מה קרה אתמול בלילה – תשאל.
- בני -** עזוב. זה לא חשוב עכשיו.
- אודי -** למה? כי יש מלחמה שתסדר בינינו את העניינים? כלום לא קרה.
- בני -** ראיתי איך היא נמרחה עליך.
- אודי -** אז מה זה אומר? (פאזזה, אודי לא מגיב). מה אתה חושב שאני, זונה להשכרה?
מה שקרה הוא שאתה מיהרת לשחק את תפקיד האבא הנעדר של אניה, וכל
מה שנותר לי הוא תפקיד נער הליווי של -

- (שיר נכנסת. עם בקבוק קולה גדול ביד. נראה שהמלחמה עשתה לה כיוון
מנועים רגשי והורידה ממנה את המסכות. היא מנסה לתקן את מה שקלקלה
ערב קודם עם בני).
- שיר -** (לבני) ההורים שלי מוסרים לך ד"ש. אימא שלי רוצה לחבק אותך וכל זה. אז
הבטחתי שתקפוץ לבקר. (מנסה לגעת בבני והוא נרתע. היא נבוכה ופונה לאודי)
נחמד אצלנו במקלט. מלא אקשן. אימא שלי הייתה באמצע הממולאים בבקר
כשהתחיל הבלגן.
- אודי -** (מרכיב את משקפי השמש שלו ומתחיל לצאת). אנחנו צריכים לצאת. למה
מחכים?
- בני -** אני צריך לתת לה את המפתחות. (אניה נכנסת בריצה עם שקית ניילון ביד).
- אניה -** מצטערת. היו מלא פקקים. (מחפשת את עיניו של אודי שמתעלם ממנה. בני
מושיט לה את המפתחות. הם מתחילים לצאת).
- אודי -** זזנו?
- שיר -** (לאניה) מחכים לי בקרית שמונה. (אניה מנסה לצוד את מבטו של אודי). הם
צריכים אותי שם. צוות הווי ובידור. אני הכוכבת של המקלט. (אניה מתקרבת
לאודי עם השקית, הוא לא מגיב ולכן היא נותנת את השקית לבני).
- אניה -** וופלים לדרך. הארון במטבח היה מלא. אימא שלי תמיד מצטיידת כאילו מחר
מלחמה. (צוחקת צחוק קטן ומאולץ).
- בני -** (מחייך ולוקח את השקית) לא פלא שהשכנים הזמינו ריסוס.
- אודי -** אולי תמשיכו את הדיאלוג על הוופלים בהזדמנות אחרת. אנחנו בדרך למלחמה
לא לטיול שנתי. (בני מביט בשניהם ומחליט לעזור).

- בני -** (לשיר) בואי. (שניהם מתרחקים. במקביל - אודי לא זז אך אניה מתקרבת אליו.
- שיר עוצרת לרגע, בני מסתובב אליה והיא מביטה בו ברוך מבויש). מה עכשיו?
- שיר -** לא אמרתי לך תודה. על הכל.
- בני -** מאוחר מדי. (ממשיך ללכת למכונית. היא מביטה בו בעצב והולכת בעקבותיו- במקביל)
- אודי -** יש לך משהו להגיד לי? (אניה מביטה בו בחוסר אונים והוא חוסר סבלנות).
- אניה -** אני... אימא שלי והבית הזה... אני לא יכולה...
- אודי -** מחכים לי. (מתחיל ללכת ונעצר לרגע שמעורר בה תקווה. מסתובב אליה) החיים זה מלחמה. אם את בוחרת להיות קורבן זה עניינך. (אניה פגועה מביטה בו בעיניים דומעות. הוא מביט בה לרגע ומתרחק במהירות).

סצינה 5

לילה (בהווה), בית הקפה, אניה ושרה +

יום (בסיפור העבר), אסם בפולין, בנג'מין, סטפן ומריה

בית הקפה חשוך. התאורה באה מבחוץ. אניה רובצת כמו חתול מכונף ליד קיר המצויר שמנגד לבית הפגודה. מבטה המזוגג מופנה אל הבית. לידה בקבוק וודקה ריק והפתק עם מספר הטלפון של אודי.

- אניה -** (ממלמלת) אני לא קורבן. אני לא קורבן. (כמו מתוך הזיה נשמע קולה של שרה שמתקרבת ועומדת במרחק מה מאניה. היא לבושה בשמלת חתונה קרועה ומוכתמת בדם ובצווארה חתך רוחבי מדמם).
- שרה -** את בטוחה? (אניה מביטה בה באימה). גם אני חשבתי שלי זה לא יקרה, שאני לא אגמור כמו אימא שלי.

- אניה -** אני לא אימא שלי. אני לא משוגעת. (מתקשה לקום, מועדת) לכי מפה. (דוחפת אותה).
- שרה -** (לוקחת את ידה של אניה וגוררת אותה אל המדרכה שממנה רואים את בית הפגודה). הבית הזה - לכבודי בנו אותו.
- אניה -** מי את? מה את עושה פה?
- שרה -** תגידי לי את. זה תיאטרון החלום שלך. מסך! (רגע של חושך ודממה ומעבר חד לעולם הסיפור. הבמה שטופה באור של אביב. תמונה של שמחת נעורים. קולות צחוק ושירה נשמעים מרחוק. אניה נמשכת אל יופיה של התמונה). פולין. אביב 1919. הנפשות הפועלות? סטפן, הממזר היהודי של הפריץ ובנג'מין, בנו של גבאי העיירה. לפני כמה שעות גילה בנג'מין לחברו הטוב סטפן שהוא מאוהב במריה, אחותו של הג'לובט הכי מפחיד בעיירה. (סטפן נכנס עם בקבוק יין. שותה ומשתרע על ערימת חציר. במקביל מריה "משחקת" עם בנג'מין שעוקב אחריה, מעמידה פנים שאינה מודעת לקיומו והוא הופך ל"צל" שלה. היא נעצרת בפתח האסם. ומחפשת את סטפן. בפניו של בנג'מין ניכר כי הוא מנחש את ההמשך וכולו מלא צער. כשמריה מגלה את סטפן היא מתנפלת עליו בצחוק של ילדה שניצחה במשחק. סטפן משקה את מריה ביין. בנג'מין חומק לתוך האסם ומסתתר וצופה במתרחש. סטפן במיומנות הפיתוי שלו הופך את סצינת ההתגוששות הילדותית כמעט בינו לבין מריה לסצינה של משחק אהבה. בברור שלמריה זו פעם ראשונה והוא מתמרן אותה. בנג'מין שהפך למציצן, מתחיל להתרגש ושולח יד למפתח מכנסיו. שרה "מקפיאה" את ההתרחשות).
- שרה -** עד כאן. אנחנו לא בעד פורנוגרפיה. (היא מסמנת לשחקנים לצאת. הם משתפים פעולה – כאילו כל תיאטרון הדמיון הזה הוא בשליטתה בלבד). הפסקודניאקים ברשותו של הג'לובט, הכניסו מכות רצח לסטפן. את בנג'מין הם זרקו למים

הקפואים של הנהר. אחרי שסטפן דג אותו משם הם התחממו בריצה לבית הקברות הפולני והשתינו בקשת על המצבות. סטפן משמחת הנקמה בגויים ובנג'מין מפחד. בשעות הלילה השתולל האספסוף בעיירה. בקהילה אמרו שהשניים הציתו את אש הפוגרום. סטפן ברח לצרפת, לכרמים ובנג'מין לאמריקה. (סטפן נכנס עם צרור ביד).

אניה -

הוא כל-כך יפה! (בנג'מין האוחז במזוודה עומד בעומק הבמה עם הגב לקהל, מתקשה להיפרד. במקביל לדיאלוג בין אליה לשרה - סטפן רץ לעברו של בנג'מין ולוקח את המזוודה מידי ודוחף אותו משם. הם רצים. מרחוק נראית מריה, סתורת שיער, בגדיה קרועים, רצה בעקבותיהם ואינה משיגה אותם).

שרה -

כשסטפן רקד עם הבנות בזמן הבציר בכרמים של צרפת, אש אכלה בשדה. אש חמה, לוחטת, התערסלה בקרני השמש והציפה את כל היקום. (פאוזת קטנה שבה היא לרגע מתמסרת למחשבה על סטפן). אבל את כל זה לא ידעתי בחורף 1925 כשפגשתי את בנג'מין, או ליתר דיוק, בנג'מין - מנהל מפעל קטן ללולאות וכפתורים באיסט סייד אודיו-יורק. (בתנועת "קליק" היא מזמנת את התפאורה של התמונה הבאה - חדר ההלבשה במטרופוליטן אופרה - ונעלמת. אניה ממחרת אחריה. במקביל נשמעת אריה מ"מאדאם בטרפליי").

אניה -

(מקשיבה, נרגשת) באטרפליי - סיונרה! (מחפשת את שרה) לאן נעלמת? אני מבינה עכשיו. זה הסיפור של אימא שלי. (שרה חוזרת לבושה כמאדאם בטרפליי).

***הערה: כדי לחסוך זמן במעברים ולחזק את קונבנציית "תיאטרון בתוך תיאטרון" - האביזרים והתלבושות של סיפור העבר יכולים להיות באיזור מסוים על הבמה מהרגע שהוא מתחיל.**

שרה -

(לאניה - רועדת) את האולם של המטרופוליטן אופרה מחממים אבל בחדר ההלבשה שלי קר כמו בקבר. את שומעת את המחליפה שלי? לה אין בעיה לעשות את זה. להרוג את בטרפליי. והיא תעשה את זה גם מחר בבכורה. (עומדת מול מראה ומביטה בטרפליי - בת דמותה). הבמאי אומר שזה לא עובד כי אני לא מרגישה אותך. איך אני יכולה? גיישה - אישה אמנית - כמוני הורגת את עצמה בשביל גבר. (לאניה) לנשיקות המתקוות שלו יש טעם של רעל אבל היא מכורה ממש כמו שאימא שלי היתה. כובסת ביום ושפחה של אירי שיכור בלילה. (בנימין מגיע לבוש מעיל וכובע, מניח זר פרחים גדול על דלת לא נראית. נשמעת דפיקה על דלת. שרה "פותחת את הדלת". בנימין ממחר להתרחק משם ומחכה בפינה בסערת רגשות. שרה מגישה את הזר לאניה שמתרחקת וקוברת בו את פניה).

שרה -

(מזהה את בנימין) אני יודעת מי אתה. שורה 3 כסא 8. כל השנה ליד הדלת פרחים של אביב. כאילו אף פעם לא יגיע החורף. אבל הוא הגיע. (נכנסת חזרה לחדר ההלבשה ומסמנת לו להיכנס. מתחילה להסיר את התלבושת את בטרפליי. תוך כדי כך נוגעת בגרון שלה). חם. (לוקחת את היד שלו ושמה על הגרון שלה, הוא חיוור מהתרגשות). לוהט. (הוא מסיר את היד שלו כאילו נגע בכבשן). אתמול בחזרה הגנרלית, כשהתזמורת הפסיקה לנגן והעיניים של המנצח קדחו בי חורים בכל הגוף, היו לי בגרון רק גלידים של קרח. (היא נשארת בקומבינזון. הוא לא מעז להביט בה אך מתקשה לעמוד בפיתוי). שנים את עובדת קשה, (מסירה את האיפור של בטרפליי) מנסה לבנות קריירה כדי לברוח מהגורל של אימא שלך. (לובשת בגדי יומיום אפוריים) אבל הוא אורב לך מעבר לפינה ויום אחד, רגע לפני שאת נוגעת באושר, הוא מתנפל ולופת את

הגרון. (היא מדגימה לבנג'מין תנועה של סכין שחותך את הגרון והוא נרתע

כאילו הוא עד לרצח ממשי). נלך?

בנג'מין - קר בחוץ. (מסיר את מעילו ומניח אותו על כתפיה. הם יוצאים).

אניה - (רצה אחריה) למה הלכת אתו?

שרה - כי בלי הקול שלי הייתי אבודה. איך יכולתי לדעת שאני הכוהנת הגדולה של

החלומות שלו?

סצינה 6

לילה, מפעל ללולאות וכפתורים באיסט סייד אודיו-יורק 1925, מריה, בנג'מין, שרה ואניה
בפינה אחת מכונת תפירה, גלילי בדים, מגוון כפתורים וחוטנים ומטאטא. על קולב ארוך תלויים מעילים ופרטי לבוש שונים. בפינה אחרת שולחן כתיבה. האפלולית מוארת ע"י מנורת השולחן. על שולחן הכתיבה מכונת הדפסה וניירת ולצדו גרמופן ואוסף תקליטים של אופרות. בנימין נכנס. מריה הלבושה במחוך מנסה ללכוד את מבטו. היא מודדת את עצמה בסרט מידה. מרוצה מן התוצאות היא שולחת אליו מבט עוגב והוא מפנה לה את הגב. מסיר את מעילו וכובעו ותולה אותם על קולב. במקביל -

אניה - (מסתתרת יחד עם שרה בין המעילים ופרטי הלבוש התלויים על הקולב הארוך).
זאת ההיא מהאסם? היא נראית זקנה.

שרה - ככה נראית אישה משומשת. החיים לא שמרו אותה בנפתלין. גם היא נבעטה, כמו רבים אחרים, אל מרגלות פסל החרות האמריקאי, מחבקת הבטחה לחיים חדשים. בנג'מין מצא אותה בוקר אחד בפתחו של מפעל הכפתורים הלולאות שלו, עם בנו של סטפן בזרועותיה.
(מריה נגשת לגרמופן ושמה תקליט ג'ז. בנג'מין מרים עיניו ממכונת הכתיבה ומקשיב).

- בנג'מין -** מה זה המוסיקה הזאת? (מעווה את פניו). זאת מוזיקה של שחורים.
- מריה -** (מגבירה את הווליום ושרה עם הזמרת). זאת מוסיקה של תשוקה, של חיים.
- (הוא מביט בה ולרגע היא מתמלאת תקווה ומתחילה לרקוד בחושניות,
- מתקרבת אליו, מנסה לעורר אותו בסוג של סטריפטיז, לאפ דאנס. נשמע קול
- ילד בוכה. בנג'מין הודף אותה מעליו בגסות).
- מריה -** פעם לא היית יכול לנשום לידי.
- בנג'מין -** לכי לבן שלך.
- מריה -** הוא רוצה אותך. אתה האבא היחידי שהוא מכיר. (בכי הילד מתגבר. בנג'מין
- מכבה את הגרמופון בכעס. היא יוצאת).
- אניה -** סטפן יודע שיש לו ילד?
- שרה -** סטפן בריביירה מכור לרולטות בנג'מין שולח לו כסף אבל את הילד הוא שומר
- לעצמו. הילד הזה האיר את האפלה בנשמתו. הוא לא יוותר עליו. (שרה נעלמת
- אניה מתחילה ללכת בעקבותיה אך נכבשת למתרחש. בנג'מין מוציא מכיס
- המעיל קופסת קטיפה אדומה ופותח אותה. בקופסה שרשרת פנינים. בכיו של
- הילד נדם. בנג'מין מתמסר להזיותיו ומלטף את הפנינים בהתרגשות עזה. מריה
- חוזרת ומביטה בו).
- מריה -** אז הפנינים הם בשביל הכוכבת? חתולת הרחוב שלך? (היא מנסה לגעת בהם
- והוא אוחז בפרק היד שלה בחוזקה). איך אומרים אצלכם, היהודים - "נזם זהב
- באף חזיר".
- (היא משתחררת ממנו ויורקת).
- בנג'מין -** (מרים יד להכות אותה אך עוצר בעצמו). שלא תעזי לדבר עליה ככה, זונה.
- מריה -** אם אני הזונה שלך – אז מה היא?

- בנג'מין -** היא תהיה אשתי! (מריה לוקחת עיתון שהיה מונח בין גילי הבדים ומשליכה לעברו).
- מריה -** היא הפסיקה לשיר – הבטארפליי שלך. זה כתוב בעיתון. הלקוחה שלנו, הגברת ההיא עם הפרוות שפוגשת אותך תמיד באופרה, היא הקריאה לי. (הוא אינו מגיב והיא מתקרבת ורוכנת עליו) מה היא תעשה עכשיו. מסכנה? שמעתי שאימא שלה הייתה כובסת. עבודה קשה מדי. היא לא תעמוד בזה, הפרימדונה שלך. (פאזזה. היא כמעט מונעת ממנו אוויר כששדיה מכסים את פניו). אני יודעת מה! תציע לה להיות תופרת של כפתורים ולולאות. (הוא אינו מגיב והיא יורה את החץ האחרון) כי אם לא היא תצטרך להציע את עצמה – לעוברים ושבים. (הוא מכה על פיה באגרופו והיא נופלת).
- בנג'מין -** היא תשיר! ואנשים יבואו לשמוע אותה! (מריה מצליחה לקום).
- מריה -** (מוחה את הדם מן הפה בגב ידה) איפה בדיוק זה יקרה? על פסל החירות? (יוצאת בגו זקוף ותחושת ניצחון).
- בנג'מין -** (קורא אחריה והיא לא שומעת). אני אבנה לה פגודה! (פאזזה. לעצמו). בפלשתינה.
- (מתיישב ליד שולחן הכתיבה. מכניס נייר למכונה ומתחיל לכתוב. לרגע, הבמה חשוכה. פוקוס התאורה על סטפן שנכנס מן הצד השני של הבמה עם כלי גילוח וקערת רחצה. דיאלוג ההתכתבות מתרחש על רקע הפעולות שלהם. כשבנג'מין כותב את המכתב הוא מסיים את התגלחת). יש פרוספריטי בתל-אביב. הכל אפשרי. אני שולח לך כרטיס. ה"קווין מרי" יוצאת ממרסי ליפו בעשרים לדצמבר.

סטפן -

אני נראה לך כמו מישהו שנוסע לפלשתינה להרים שם פיגומים כדי להשמיע
אופרה לגמלים ולחמורים? מה לי ולמקום המשונה הזה שכל מיני יהודים חסרי
מנוחה נוסעים לקבור בו את ההזיות שלהם. ומה אתה מתכוון לעשות שם?
לרעות צאן?

סצינה 7

ערב, ספינה בלב ים בדרכה לפלשתינה – סיפון + תא, שרה, בנג'מין, אניה

סאונד של ים, שחפים, גלים. התמונה מתחלפת. שקיעה, שרה נשענת על הסיפון, צעיף כרוך
סביב צווארה. היא מתבוננת בים. אניה נמצאת "בתוך" הים ומביטה בה.

שרה -

(לאניה) אני בדרך לפלשתינה ואל תשאלי אותי למה. מהרגע שהפסקתי לשיר
אני בעל-חיים שמובילים אותנו ברצועה. (בנג'מין מגיע כשהוא אוחז בידו מכתב.
היא פונה אליו).

היא רחוקה הפלשתינה שלך. אני מתחילה לחשוב שאולי זה לא היה רעיון טוב
להתרחק כל-כך מניו-יורק. אפילו עם משקפת אני כבר לא מצליחה לראות את
הקריירה שלי.

בנג'מין -

סטפן כותב שהבנייה מתקדמת. בקרוב תהיה לך פגודה לשיר בה את בטרפליי
שלך.

שרה -

הים יפה כל-כך. הלוואי ולא הייתי רוצה לטבוע כל הזמן. (בנג'מין נחרד). אני
מדמיינת את השיער שלי עף בתוך המים כמו אצות כחולות והמלח הופך את
מיתרי הקול שלי לגבישים דקים. אולי בגלל זה בנות-הים אילמות. הקול שלהן
קפוא בתוך האלמוגים. (בנג'מין מנסה לגעת בה, היא נרתעת). אני הולכת לתא,
לנוח.

- בנג'מין -** אפשר ללוות אותך?
- שרה -** לא. באמת אין צורך. (היא יוצאת. הוא מנסה ללכת אחריה ונעצר. נשאר ליד הסיפון ושוב קורא את המכתב כששרה נכנסת לתאה. היא מסירה את הצעיף ונוגעת בצוואר. עושה תרגילי סרעפת ומנסה לשיר אך מפסיקה מיד. נשכבת על המיטה, לרגע מכסה את העיניים בידיים ומסירה אותן בייאוש. אניה מתקרבת ועומדת ליד מיטתה).
- שרה -** ברחתי רחוק כדי לא לראות את האירי השיכור של אימא שלי צולב אותה שוב ושוב. עשיתי הכל כדי לא למות, כמוה, בתוך גבר. ומה יצא לי מזה? תסתכלי על הנפוליאון שלי. (אניה הולכת אל הסיפון. רוח חזקה נושבת. בנג'מין מחזיק בקושי בסיפון. מתקדם בזהירות לכיוון התא של שרה). עומד לו שם על הסיפון, שבר כלי, כי כל החודשים האלה אני לא מסוגלת לתת לו לגעת בי. (בנג'מין דופק על הדלת שלה, שרה פותחת).
- בנג'מין -** אני מקווה שלא הערתי אותך.
- שרה -** אין סיכוי. מלך השינה מסרב לקבל אותי לממלכה שלו. לא נותנים גרין קארד ליצורים חסרי תועלת.
- בנג'מין -** (נרגש, בשקט) בשבילי את אוויר לנשימה.
- שרה -** אוויר מורעל. הקול שלי איננו וגם אני לא צריכה להיות יותר. יש נשים שקמות בבוקר ומתכננות איך להתחתן עם הבעל הכי מוצלח וללדת את הילדים הכי מוצלחים ולחתן אותם כדי שייצרו נכדים שיחתנו את עצמם. וברגעי חולשה הן חושבות בעיקר על איך להיזהר ממאהבות ופילגשים ומכשולים אחרים בדרך לאושר המושלם. אבל אני – כל מה שרציתי היה להיות על הבמה ולתת לחיה שבתוכי לצאת החוצה. כמו שמוציאים אריה כלוא לשאוג בטבע. מחניק פה. בוא נחזור לסיפון.

בנג'מין -

סערה מתקרבת. יש רוחות חזקות. את תתקררי.

שרה -

להתקרר? יופי. זה מוצא חן בעיני. (מתפשטת כאילו מתכוונת לצאת עירומה החוצה. נשארת בקומבינזון ובנג'מין בקושי עומד בהתרגשות שמציפה אותו).
שנים עטפתי את עצמי בצמר- גפן כמו בובת זכוכית. עכשיו כבר לא צריך להיזהר. אפשר לשבור לרסיסים. (לוקחת את הצעיף שלה ומגישה לו. הוא מלטף את הצעיף כאילו קיבל סוף סוף רשות לגעת בה. היא פותחת את התיבה שלה ומוציאה עוד ועוד צעיפים. משליכה אותם לעברו). לא היה לי כסף לאוכל אבל צעיפים קניתי. שיהיה לה חם לחיה. כי זה מה שהיה הכי חשוב – לשמור עליה. נתתי לה כל מה שהיא רצתה. (בנג'מין אוסף את הצעיפים מן הרצפה, חסר אונים מול ההשתלחות שלה). חשבתי שאנחנו מבינות אחת את השנייה אבל היא בגדה בי. מה אתה חושב עושים לחיה רעה כזאת? (היא מתקרבת אליו והוא מתרחק כאילו מגן על עצמו מזעמה) איזה עונש היא מקבלת?
אני יודעת. אתה. אתה העונש שלה! (משליכה את עצמה על המיטה, מרימה את הקומבינזון ופושקת רגליים). בוא, למה אתה מחכה? רצית לשכב אתי, לא? בוא, תהרוג את החיה. (בנג'מין מביט בה, המום ושובור. הוא מועד בין הצעיפים כשהוא מנסה להגיע לדלת). מה אתה רוצה? אתה עוד לא מבין? הקול שלי הוא החתן שלי. ואתה חשבת שגבר בשר ודם יוכל למלא את מקומו?

אניה -

אני לא רוצה לראות יותר! זה סיוט! אני רוצה להתעורר! (כמו בחלום בלהות היא רצה אך עומדת במקום).

שרה -

לאן את ממהרת? לעצור את הטילים של חיזבאללה ממעופם? (מסמנת בידה והתמונה מתחלפת – היא עצמה מתלבשת תוך כדי דיבור). את לא יכולה לברוח. (נעמדת מולה) זה תיאטרון הנפש שלך ויש לך בו תפקיד! (נותנת לה את התלבושת של אליה).

סצינה 8

יום, נמל יפו, שרה, סטפן, אליה ובנג'מין

מעבר מוסיקלי - "אנו באנו ארצה לבנות ולהיבנות בה". אור מסמא. ברקע קריאות סוורים, בליל של ערבית ועברית. שרה מנערת חול מנעליה וסטפן אוחז בשמשייה שלה. הוא נראה כחתול שמצא כד שמנת.

שרה - כמה חול. והשמש בוערת כל-כך. מה זה הריח הזה? נפלנו לתוך ביב שופכין?

סטפן - זו יפו. עיר הנמל שלנו. (מגיש לה את השמשייה. היא אוחזת בזרועו והם מתחילים ללכת. אליה ממהרת לקראתם. למראה אליה סטפן מתנתק משרה ואליה כמעט נופלת עליה. היא נראית כמו "חלוצה" מלאת חיוניות ושמחת נעורים אודיגוד לשרה המלכותית והנשית יותר).

אליה - אני כל-כך מצטערת שאיחרתי. (לשרה) אני לומדת בסמינר לגננות והשיעור האחרון היה שיעור זמרה. זה השיעור שאני הכי אוהבת. (לסטפן) למדנו שני שירי ילדים חדשים. (סטפן מחייך אליה כמו אל גור חתולים חמוד. היא לוקחת את ידו בידה. שרה "מתמוטטת" וכך מצליחה להחזיר את שימת לבו של סטפן אליה. הוא ממהר לתמוך בה).

שרה - זה כלום. זה החום. אני לא רגילה. (מרחוק בנג'מין מנופף להם בכובעו).

סטפן - תרשי לי. (פותח לאט את כפתורי החולצה שלה שהיא בעלת צווארון גבוה. ממשיך לפתוח עד שמגלה טפח משדיה. הם עסוקים זה בזו ורק אליה שמה לב לבנג'מין המתקרב חסר נשימה ונעצר מול תמונת האינטימיות שבין סטפן לשרה. סטפן ואליה לבושים בהתאם לאקלים המקומי בעוד בנג'מין ושרה לבושים בהידור שמתאים לאקלים אחר).

- אליה -** (מחייכת אליו) אני אליה.
- בנג'מין -** נעים מאד. (מתקרב לשרה ובטון של "מוצא שלל רב") מצאתי כרכרה. (מנגב בממחטה את הזיעה ממצחו).
- סטפן -** אצלנו קוראים לזה דיליג'אנס.
- בנג'מין -** אצלנו? התאקלמת. מי היה מאמין?
- סטפן -** תל-אביב היא עיר של נסים. אני מכה שורשים בחולות. (מחבק את אליה). נלך? (הם מתחילים ללכת. בנג'מין מציע את זרועו לשרה. היא מסרבת. שניהם פוסעים בקושי בחול, מרוכזים בזוג המאושר שלפניהם).

סצינה 9

המשך אותו יום, בית הפגודה, סטפן, בנג'מין

סטפן יושב על שרפרף ליד מצבור של כלי עבודה. לידו שתי חביות יין ובקבוקים ריקים ומלאים. הוא פותח את אחד הבקבוקים כשבנג'מין מגיע.

סטפן - אז מה אתה אומר על הממלכה שלי? (מוזג לבנג'מין בכוס מהודרת והוא עצמו לוגם ישירות מן הבקבוק) לחיך! (בנג'מין "טועם" מן היין ומניח את הכוס על אחד המדפים).

תשתה! החבית מלאה. (קם, ממלא שוב את כוסו של בנג'מין ומגיש אותה כמעט לפיו). אליה הביאה את הענבים מהכרם של המשפחה שלה בזיכרון-יעקב ואני כישפתי אותם בקסמי והתוצאה – (בנג'מין לוגם) תגיד מילה טובה. זה לא יעלה לך כסף.

בנג'מין - אתה יודע שאני לא מהשתיינים.

- סטפן -** זה לא מזכיר לך את הבית? לפעמים כשאני יושב לי כאן ליד חבית היין שלי, אני מרגיש כמו מלך האחוזת ולא הבן היהודי הממזר שלו. אני הפריץ!
- בנג'מין -** עברתי על החשבונות שנתת לי ויש חריגה גדולה מן התקציב.
- סטפן -** וודאי שיש חריגה. אתה מתאר לעצמך כמה אנשים העסקתי פה כדי לעמוד בלוח הזמנים של החתן המאושר? אתה הכנסת אותי למיטת סדום כי בער לך. ועכשיו אני מבין למה.
- בנג'מין -** ולך לא בוער?
- סטפן -** לא בוער אבל חמים ונעים.
- בנג'מין -** היא בחורה טובה.
- סטפן -** אליה? היא הפרח בגני.
- בנג'מין -** פרחים נובלים כשקוטפים אותם. תיזהר.
- סטפן -** מה נכנס בך? אתה משבית שמחות. עוד לא אמרת לי מה דעתך בקשר לוילונות בכניסה. אני אישית אוהב את קטיפה דמשקאית. תאר לך גן-עדן של קטיפה אדומה צבע יין ונשים שרועות כמו פירות בשלים מפיצות ריח של אהבה – רק תקטוף. אופס שכחתי. אתה נשוי. אז בוא נשאיר את עניין הוילונות לאשתך.
- בנג'מין -** אנחנו עוד לא נשואים.
- סטפן -** מה זה חשוב? מי מתעניין בפרטים? שלשה חודשים של ירח דבש. חדרי מלון, מעליות, על הסיפון לאור ירח. הרבה דבש ליקקת בנג'מין הקטן. (שותה שוב. פניו של בנג'מין מעידות על הכאב והאכזבה שהפכו למרירות). די עם הפרצוף הזה. אתה נראה כמו אז, כשמשיתי אותך מהמים הקרים של הנהר. רגע. יש לי כאן משהו שישנה כאן את האווירה. (מוציא מאחורי אחת החביות ציור עטוף בבד ומציג אותו בפני בנג'מין בגאווה). למופע של מאדאם בטרפליי שלך.

(בציור רואים את בטרפליי כשסכין נעוצה בשיפולי ביטנה ודם זורם ומכתים את הקימונו. בנג'מין נרעד). מה קרה? זה מה שהקהל רוצה לראות! דם נשפך. הם יבואו בהמוניהם!

סצינה 10

המשך אותו יום (בסיפור העבר), חדרה של שרה בבית הפגודה, שרה ואליה +

לילה (בהווה), בית הקפה, אניה ושרה

מעבר תאורה חד משאיר את סטפן ובנג'מין בחושך ופוקוס התאורה על שרה העומדת מול מראה בחדר שינה אלגנטי. בחדר מזוודות וארגז נסיעה גדול פתוח. אליה, נסערת מביטה בה.

שרה - אז מה את אומרת על זה? גם לסטפן יש חיה רעה. אני מזהה את הריח. היא רובצת לה בפנים בשקט, מאכילים אותה בשר נוטף דם והיא מלקקת את הסורגים. עד שיום אחד הגעגוע הזה לטרף, לנעיצת השיניים בגוף החם הטרי, ישגע לה את החושים והיא תזנק מתוך תוכו ישר (מתנשמת בהתרגשות) אלי.

אליה/אניה - (מתחילה להסיר את התלבושת של אליה) אני מפסיקה את הסיפור הזה עכשיו. לפני שהוא מסתבך.

שרה - בשום פנים ואופן לא. יש לך תפקיד ואני לא יכולה לעשות אותו במקומך.

אניה - (נשארת בבגדים של אניה) זה החלום שלי. אני יכולה להפסיק אותו. (משליכה את התלבושת של אליה לכיוון שרה שאוספת אותה).

(מעבר חד לבית הקפה זמן הווה. אניה מנסה להדליק אור ולא מוצאת את המפסק. נתקלת בכסא ונופלת. מסתגלת לחושך. מדליקה רדיו ונכנסת למטבח לשטוף פנים. נשמע דיווח על נפילת רקטות מדגם פג'ר בשכונת סטלה מאריס. סאונד של מסוקים ומטוסים היוצאים צפונה. היא יוצאת מהמטבח, רועדת.

מחפשת את הפתק עם הטלפון של אודי. מחייגת וסוגרת מייד. מנסה לדלות טיפות אחרונות מבקבוק הוודקה הריק. מתייאשת וקורסת ליד הקיר שפונה לבית הפגודה ועוצמת עיניים, כאילו מזמינה את המשך החלום. שרה נכנסת עם התלבושת של אליה).

שרה -

(מקימה אותה ומלבישה אותה -) אפשר להמשיך?

(מעבר חד לבית הפגודה. נשמעת דפיקה מהוססת בדלת חדרה של שרה אליה נכנסת, נושאת קולבים, אותם היא מניחה על המיטה).

אליה -

אני מקווה שאני לא מפריעה. סטפן ביקש ממני לעזור לך לפרוק את המזוודות. את וודאי עייפה מהנסיעה.

שרה -

עייפה? היו לך פעם שלושה חודשים רצופים של לא לעשות שום דבר? אני מניחה שלא. את נראית בחורה חרוצה. (אליה נוגעת בשמלות בארגז הפתוח של שרה). אז סטפן אמר לך לעזור לי. (משהו באודי בנוחות ובתמימות של אליה מרגיז את שרה מאד. אליה לא קולטת את מצב-הרוח של שרה). את תמיד עושה מה שאומרים לך?

אליה -

איזה שמלות יפות! אף-פעם לא ראיתי שמלות כאלה.

שרה -

תבחרי לך אחת. ממילא אני לא מצליחה ללבוש את כולן. בנג'מין בחר אותן. יותר מדי טרחה – להתלבש, להתפשט. אני אוהבת לעשות את זה רק לפני שאני עולה לבמה. לאט, לאט, כפתור אחרי כפתור. זה הקסם של להיות מישהו אחרת. מחוץ לבמה אני מעדיפה להישאר עירומה. (מושיטה לה שמלה). קחי. תמדדי.

- אליה -** לא. אני לא יכולה. וחוץ מזה לאן אלבש אותה? סטפן עסוק בעבודה. אנחנו אף-פעם לא הולכים לשום מקום. רק לשפת הים בלילה. כשאף-אחד לא רואה אנחנו שוחים, בלי בגדים. (נבוכה, מחייכת בביישנות). זה משהו נפלא שאף-פעם לא חלמתי עליו לפני שהכרתי אותו. הוא לימד אותי. הכל.
- שרה -** אני מתארת לעצמי שהוא מורה מעולה.
- אליה -** לסמינר אנחנו מתלבשות מאד צנוע. כך שלא יהיה לי מה לעשות עם שמלה כזו. (מניחה אותה על הגוף מול המראה).
- שרה -** את גגנת. שכחתי.
- אליה -** השנה אני מסיימת את הלימודים. אני מאד אוהבת ילדים. קל לי איתם. וזה גם מקצוע טוב. יש עבודה בכל מקום. וכשנחתן, סטפן יעבוד בכרם כמו שהוא אוהב ואני אפתח גן. ואולי יהיה לנו מזל ונוכל לקנות חלקה בזיכרון ליד המשפחה שלי. אני חושבת שסטפן יהיה מאושר שם. הוא נולד בכפר. אבל מה אני מקשקשת. את בטח רוצה לנוח.
- שרה -** אני רואה שתכננת הכול. לא השארת שום פרט לדמיון, למזל, לגורל. סטפן מודע לכל התכניות האלה? (אליה מוציאה מבין השמלות של שרה, שמלת כלה).
- אליה -** זו שמלת החתונה שלך!
- שרה -** נכון. (מניחה אותה על אליה). תראי כמה היא יפה עליך. כאילו תפורה לפי מידה.
- אליה -** אבל עוד מעט היא כבר לא תתאים לי. כאן וכאן. (מצביעה על המתנים והבטן).
- שרה -** את בהיריון!
- אליה -** הבוקר נודע לי. סטפן עוד לא יודע. אז תבטיחי לי לא לגלות. אני רוצה לספר לו הערב. את חושבת שהוא ישמח? (אליה ליד הדלת, מהססת רגע וחוזרת לקחת את שמלת הכלה, מביטה בהיסוס בשרה).

שרה - (מתקרבת לאליה). קחי. קחי אותה. אצלי היא רק תעלה עובש. (אליה מנשקת את שרה על הלחי ויוצאת בריצה לחדר של סטפן. שרה מוציאה מן הארגז את התלבושת של מאדאם בטרפליי ומניחה אותה על גופה מול המראה).

סצנה 11

המשך אותו יום (סיפור העבר), חדר הכניסה (הפואייה) של בית הפגודה, סטפן ואליה
סטפן עומד מול מראה בחדר הכניסה (הפואייה) של הבית. הוא לבוש מאד אלגנטי, מסדר את העניבה. אליה מתקרבת אליו).

אליה - כל-כך רציתי שנהיה לבד הערב.
סטפן - אני לוקח אותך לקזינו גלי אביב ואת מתלוננת?
אליה - (מנסה להסב את שימת לבו אליה, מלטפת אותו כגור חתולים מתפנק). יש לי משהו נורא חשוב לספר לך.
סטפן - כשהאורחים שלנו יתעייפו, נשלח אותם הביתה לישון ונקפוץ ראש מהגזוזטרה של הקזינו ישר למים. נפחיד את הדגים. (אליה מחייכת אליו והוא שב ומתמקד בדמותו שבמראה). את יודעת כמה זמן לא לבשתי את החליפה הזאת?
אליה - (מביטה בו ומרגישה איך הוא משתנה ומתרחק ממנה). אתה לא נראה כמו סטפן. אתה נראה איש זר.
סטפן - החליפה הזאת רקדה ואלסים בריביירה הצרפתית. בגד טוב הוא כמו יין טוב. הוא עושה אותך מאושר. (מביט באליה). אני שטחי, אני יודע. (מזמזם ואלס של שטראוס ומנסה לרקוד עם אליה שמסרבת. חוזר למראה ונהנה מן הדמות שנשקפת משם). כל-כך הרבה זמן לא הרגשתי כמו בן-תרבות.
אליה - אז מה אנחנו? ילידים?

- סטפן -** גוזל שלי. נעלבתי? את יודעת שבשבילי את הקוטב הצפוני והדרומי גם יחד.
- עולם ומלואו בתוך אישה קטנה אחת. (מחבק אותה). ריח תפוזים עולה באפי.
- בואי נראה מה שלום הפרדס שלך. (מכניס ראש בפתח החולצה שלה ומרחרח.
- היא מצחקקת. הם מתגפפים. בנג'מין מגיע מכיוון אחד ושרה מכיוון אחר ושניהם
- נעצרים, מבטם נשבה ע"י מחזה האושר הזוגי השברירי אך מפתה של סטפן
- ואליה. שרה, נסערת מאד, הולכת לחדרה. מחפשת את התלבושת של
- "בטרפליי" ולובשת אותה בידיים רועדות כשבנג'מין נכנס. הוא מביט בשמלות
- המפוזרות סביב, מרים אותן, מחפש משהו).
- שרה -** תעזור לי. אני לא מצליחה עם הכרסים. (פאזזה, בנג'מין לא מגיב. ממשיך לחפש
- בזעם בארון ובארגז שלה).
- בנג'מין -** איפה שמלת הכלה שלך?
- שרה -** נתתי אותה למישהי שבאמת צריכה להתחתן. (בנג'מין מביט בה לרגע, המום
- ואח"כ מנסה להוריד ממנה את התלבושת). מה אתה עושה? הבאת אותי לפה
- כדי לשיר בפגודה שלך.
- אני צריכה לעשות חזרות.
- בנג'מין -** (מתנפל עליה). תורידי אותה. תורידי. אסור לך לשיר על אהבה. את לא יודעת
- מה זה. את אישה קרה. קרח. (נאבקים, הכרסים של הקימונו שורטים אותה).
- שרה -** עזוב אותי! (הוא שם לב שהיא נשרטה ומוותר על המאבק. הכעס הופך לחמלה
- ותשוקה. מנסה לגעת בעור המדמם שלה, ללטף, לנשק. היא דוחפת אותו
- לרצפה). אז מה? התאהבת בזונה היפנית הקטנה שמקריבה את עצמה? אתה
- רוצה לראות את המעיים שלה יוצאים החוצה, את העור הקרוע, הדם הנשפך.
- לזה אתה קורא אהבה? לך. לך מפה.

בנג'מין - (על ברכיו, אוחז ברגליה כמו בקרנות מזבח). אל תגרשי אותי, בטרפליי, בבקשה.

סצינה 12

ערב, קזינו גלי אביב על שפת ימה של תל-אביב, אליה, סטפן, שרה ובנג'מין

סאונד של פיצוצים של זיקוקין די נור בקזינו גלי- אביב על שפת ימה של תל-אביב 1925. אליה, סטפן, בנג'מין ושרה יושבים ליד שולחן שעליו משקאות ועוגות קרם. אליה מחייכת לסטפן, מאושרת. פניה של שרה חתומות. היא לובשת שמלה עם מחשוף עמוק ועונדת את הפנינים. בנג'מין לא יכול להסיר את עיניו ממנה. ברקע מוסיקת טנגו, שירים עבריים של התקופה. סטפן מוזג יין לאליה ומשקה אותה. היא מהססת אבל משתפת פעולה. שרה מתבוננת בהם.

בנג'מין - (לשרה) את עונדת את הפנינים.

שרה - (בקור שאינו משאיר ספק למצב היחסים ביניהם). פנינים הם כמו פרוות. צריך לאוורר אותם.

סטפן - (קם) רבותי, בואו נרים כוסית. הערב הצטרפנו למועדון החברים של קזינו גלי אביב. הלורד בלפור, הנציב העליון הרברט סמואל, ואפילו המשורר הלאומי, נחמן ביאליק. (מגביה את הכוס שלו). לחיי המהמרים! (מגיש כוס לבנג'מין שדוחה את ידו והיין נשפך. אליה ממהרת לקחת את הכוס מידו של סטפן ומנקה את המפה).

אליה - זה לא באמת קזינו. זו מסעדה.

בנג'מין - הכל פנטזיה. כל הפלשתינה הזאת. מי בונה בניין שהרגליים שלו במים? יום אחד יבוא גל גדול וישטוף כאן את הכל. את כל האשליות.

- סטפן -** (בתגובה לאנטי של בנג'מין הוא ניגש לשרה ומושיט לה את ידו) נרקוד? (היא מחייכת אליו, קמה ושניהם רוקדים כאילו היו צמד מתואם כבר שנים. בנג'מין ואליה צופים בהם, אליה בהתפעלות ובנג'מין בקנאה).
- אליה -** הם רוקדים יפה כל-כך. כמו ציפורים שעפות.
- בנג'מין -** יש כאלה שרוקדים ויש כאלה שעובדים כדי שאחרים יוכלו לרקוד.
- אליה -** יש לי סחרחורת. (בנג'מין מגיש לה כוס מים). לא הייתי צריכה לשתות יין.
- בנג'מין -** סטפן יודע שאת בהריון?
- אליה -** (מופתעת ונבוכה) עוד לא הספקתי להגיד לו. (מביטה בסטפן). הצעדים שלהם כאילו יוצאים מגוף אחד.
- בנג'מין -** (בשקט) תספרי לו. עוד הערב. לפני שיהיה מאוחר מדי.

סצינה 13

לילה, בית הפגודה, אליה, בנג'מין, סטפן ושרה

- פוקוס התאורה עובר פנימה לבית הפגודה. אליה חיוורת יושבת על הכורסה בפואייה. סטפן מלטף את ראשה, שרה מתבוננת בשניהם. בנג'מין מגיע עם צלחת, סכין ותפוז.
- בנג'מין -** אני אקלף לך תפוז. ויטמינים זה חשוב. (שרה מביטה בו בבוז ועולה לחדרה).
- אליה -** אני לא יכולה לאכול כלום.
- סטפן -** התעלפת. צריך לקרוא לרופא.
- אליה -** לא. אני בסדר עכשיו. אני אעלה לחדר לנוח. (היא קמה לאט, סטפן מנסה לתמוך בה אבל היא מתעקשת ועולה לבד לאט במדרגות לחדר המשותף).
- סטפן -** (לבנג'מין) אני הולך.

- בנג'מין -** לאן אתה ממהר? כמו תמיד בורח מהשריפה. תגיד לי – אתה עיוור? שוכב איתה, אוכל איתה, ישן איתה ואתה לא רואה? היא בהיריון. והפעם אני לא אתן לך לברוח. אני לא אגדל את הילד הזה במקומך.
- סטפן -** איזה ילד? רקדתי ריקוד אחד עם הפיה שלך ואתה הוזה? תתעורר בן-אדם. הזמרת שלך נמסה לי בין הידיים. הגוף שלה - שריפה. אם לא תכבה את האש, אני אצטרך לעשות את זה בשבילך.
- בנג'מין -** כמו שעשית עם מריה? (פאזזה) אתה לא סקרן לדעת מה צבע העיניים של הילד שלך?
- איזה סיפור הוא אוהב לשמוע לפני השינה כשהאצבעות שלו מלטפות לי את הפנים, כשהוא אומר לי – "אבא, למה הארץ כל-כך גדולה ואתה נוסע רחוק ממני?"
- סטפן -** כל השנים האלה שתקת. שום דבר. אף מילה. כמה כוח היה לך לחכות, לשמור הכל לרגע של הנקמה. אז איך טעם הדם על הלשון שלך? שווה את הציפייה?
- בנג'מין -** ואם הייתי כותב לך היית בא? לראות אותו, לגדל אותו, לאהוב אותו? (נשמעת צעקה של אליה מלמעלה).
- אליה -** לא. אני לא רוצה. (יוצאת מהחדר ושרה אחריה מחזיקה בשמלת הכלה שאליה החזירה ובשרשרת הפנינים).
- שרה -** (מנסה לדחוף את הפנינים לידיה של אליה). הפנינים האלה יקנו לך חלקת אדמה. יהיה לכם כרם. כמו שרצית.
- אליה -** את משלמת לי עבור הגוף שלו? מי את חושבת שאת? תסתלקי מכאן. זונה! (היא דוחפת את שרה ותוך כדי כך נופלת ומחליקה במדרגות. בנג'מין רץ אליה. סטפן מליט את פניו בידיו ושרה מתבוננת במחזה כולו במבט של קרח. מעבר מוסיקלי של האריה של "מאדאם בטרפליי" ו"אל מלא רחמים").

סצינה 14

ערב זמן הווה, שפת הים בתל-אביב, אניה ואודי

ערב זמן עבר, שפת-הים בתל-אביב שרה, סטפן ובנג'מין

אניה יושבת על שפת הים. מחבקת רגליה בידיה. לידה כסא נוח ריק. המוסיקה מתגברת והיא מליטה את אוזניה, כאילו מגוננת על עצמה. המוסיקה נפסקת באחת ויש לה מעין הקלה אך מייד אח"כ שרה מגיעה לבושה בשמלת החתונה. על צווארה צלקת מדממת (כמו בתחילת החלום/הזיה). הדם מכתים את השמלה הקרועה. היא מתיישבת על כסא נוח ליד אניה. אניה קמה "לגרש" אותה.

אניה - לכי מפה. רוצחת.

שרה - את לא רוצה לדעת את סוף הסיפור?

אניה - את משתלטת לי על החיים. אני לא אימא שלי. אני לא אהיה משוגעת.

שרה - אני בסך הכל רוצה ללמד אותך לא להיות קורבן.

אניה - אז אלה האופציות שלי – קורבן או רוצחת?

(שרה מתחילה לספר, היא מתקדמת לאט לתוך הים).

שרה - אליה לא מתה. בנג'מין ישב לידה כל הלילה. הוא קילף לה תפוז אחר תפוז והאכיל אותה בעדינות. לפנות בוקר היא עזבה את הבית כשהפנינים שלי לצווארה.

(מתוך הגלים עולה דמותו של בנג'מין שמחזיק סכין נוטף מיץ וקליפות תפוז. הדמות נעלמת.

רגליה של שרה בתוך המים. דמותו של סטפן מופיעה. מכיוון אחר. היא מתפשטת והולכת אליו. הוא נראה שיכור ומוטרף. סאונד של גלים וסערה מתגברת מלווה את המפגש ביניהם, מפגש של תשוקה וייאוש. מרחוק מתקרב

בנג'מין כשהסכין בידו המורמת נראית כמו סכין מאכלת. סטפן נעלם ושרה מתקרבת לבנג'מין וכאילו מושיטה את צווארה לסכין. אניה צועקת צעקה גדולה שאינה נשמעת. כל הדמויות נעלמות יחד עם הצעקה האילמת. רק קולה של שרה נותר מן הסיוט).

קולה של שרה - הוא חתך לי אותם אחד, אחד, את מיתרי הקול שלי. זה לא קל עם סכין של תפוז. (פאוזת קולה הולך ומתרחק). משונה, לא? הפסקתי לשיר כדי להציל את באטרפליי אבל את עצמי בחרתי להקריב.

(אודי במדים מתקרב אל אניה. הוא נראה עייף מאד וסחוט נפשית. היא ממהרת לקראתו. הם מביטים זה בזה. אניה רוצה לגעת בו אך לא מעיזה).

אודי - בני פצוע. הוא ברמב"ם. (אניה מגיבה בבהלה) הוא יהיה בסדר. יש לו רסיס

ברגל. דווקא טוב שיפסיק לרוץ אחרי נשים שלא רוצות אותו. יש שם אחות שמטפלת בו טיפול אישי צמוד ונדמה לי שפעם ראשונה בחייו הוא מחוזר ולא מחזר. (השמש שקעה, התאורה רכה יותר. השמים מתמלאים כוכבים). הוא ביקש למסור לך שלא תיעלמי לו ושהפתיחה תהיה בשש אחרי המלחמה. (מחייך חיוך לאה).

אניה - מה ז"א? אני לא מבינה.

אודי - זה מין ביטוי כזה שנדבק לנו ממלחמות אחרות. (פאוזת - נוחת לתוך כסא הנוח

שקודם ישבה בו שרה. אניה נחרדת לרגע ואח"כ מתיישבת לידו על החול). אני עייף מוות. מלחמה זה עסק לצעירים לא לזקנים בני שלשים. כשהמסוק עם הנפגעים שפינינו חלף מעל הים זמזמה לי רק מחשבה אחת בראש. כל-כך הרבה מתים יש בארץ שלנו, שכשהמשיח יגיע ויעשה להם תחייה, את החיים יצטרכו לזרוק לים בגלל צפיפות האוכלוסין.

- אניה -** הדגים לא יסכימו. הם יתנגדו לכיבוש. (מביטה בשמיים). תראה כמה יפה. יש כוכבים בשמים.
- אודי -** אבל גם מטוסים עם פצצות. (פאזזה) אני יודע שהחיים זה מלחמה ובמלחמה צריך לנצח. אבל יש רגעים שבא לי לברוח לאלסקה. להתנגש בקרחונים.
- (פאזזה) שנתיים אני תקוע במעבדה וחוקר מחלות עלומות של אנשים בעולם אחר. מה שקורה במלחמה הזאת אומר לי שהגיע הזמן לשנות אזימוט. אני לא פוליטיקאי ואני לא יכול לשנות פה שום דבר אבל אני רוצה לעשות משהו בעל ערך שיתרום לאנשים במקום שבו אני חי. (צוחק צחוק מריר) אולי הייתי צריך ללמד לוחמה ביולוגית. אבל בינתיים במקום להבין לאן החיים שלי הולכים, אני מפנה פצועים משדה קרב שלא נגמר. (הוא עוצם עיניים ומתמסר לבריזה של הים).
- אניה -** הייתי אצל אימא שלי היום.
- אודי -** מה שלומה?
- אניה -** המלחמה עושה לה טוב. זה כאילו השדים הסודיים שהיו לה בפנים הם עכשיו בחוץ יורים עלינו טילים וכולנו נלחמים בהם. כאילו שאפשר לנצח שדים. היא עדיין מכורה למדור לחיפוש קרובים. חולמת על הדוד האבוד מאמריקה והזמרת שלו. אמרתי לה שזה תסריט יפה ושהיא צריכה לכתוב אותו.
- אודי -** (קם) אז מה גרם לך להחליט לקחת עלי סיכון? החיזבאללה?
- אניה -** (קמה) בית הפגודה. חלמתי עליו.
- אודי -** איך הוא קשור אלי?
- אניה -** אני לא יודעת אם מישהו יוכל פעם לדעת בוודאות למה יהודי אמריקאי מחליט ב-1925 לבנות בית עם פגודה על החולות של תל-אביב. הוא כנראה לא קרוב משפחה שלי אבל החלטתי לרשת את האומץ שלו. תל-אביב עושה את זה -

- לכולנו. תראה את בני. שום דבר לא מצליח למעוך לא את החלום. לא שיר, לא המלחמה. ואני בטוחה שעוד ילמד את האחות הזאת לשיר – לכבוד הפתיחה.
- אודי -** (מחייך) ברגע זה, כל מה שתל-אביב עושה לי זה געגוע למקלחת. (מחייך אליה חיוך "מלא כוונות").
- אניה -** (פאזזה, נושמת עמוק כאילו לוקחת אוויר לפני הצלילה ל"עמוקים). אתה הפגודה שלי על החולות. (אודי מביט בה, נפעם. היא מנשקת אותו ומייד אח"כ מתנתקת ממנו, נבוכה). חשבת פעם על משמעות השם תל-אביב?
- אודי -** כשאישה יפה מנשקת אותי אני בדרך- כלל מפסיק לחשוב.
- אניה -** (מחייכת). בתל-אביב יש מוות – כי תל זה של קבורה ומתים. אבל יש בה גם חיים שנולדים כל פעם מחדש – באביב. (נהנית מזיק ההערכה בעיניו). מתי אתה צריך לחזור?
- אודי -** מחר בבקר.
- אניה -** (לוקחת את ידו בידה) אז יש לנו לילה שלם לעשות אהבה במקום מלחמה כי מוות כבר סידרו לנו. הגיע הזמן להמציא את האביב.

סוף